

# **REPETITIONSKURS**

Lisa Him-Jensen

## REPETITIONSKURS

Lukta på det här.

△

Tidigt, när historien just tagit sin början.

Det var på den tiden hon trodde hennes namn rimmade med namnet på hennes bästa vän, eftersom de var bästa vänner.

Anna och Louise, Camilla och Therese, Sandra och Caroline. Namn som namn. Hur som helst, de rimmade inte. Ett av hennes tidiga misstag.

△

Fyran. Hon fick sin första nyckel. Nu var hon stor på ett helt nytt sätt.

Fortfarande samlades dammet på hyllorna mellan alla hennes saker; hennes leksaker, hennes meningslösa men betydelsefulla prydnadsföremål. Hon hade många. Det räckte inte. Miljoner triljoner ifrån att det räckte. Hon var ett bylte av längtan efter saker som ännu inte samlade damm på hyllorna. Efter doften av ny plast.

Då någon gång, i något glömt sammanhang, ljög hennes mamma, och hon märkte att hennes mamma ljög. Det hade säkert hänt tidigare, men hon hade aldrig lagt märke till det.

Det dröjde inte länge innan också det blev normalt, ännu en sak hon inte tänkte på. Men under en kort period upplevde hon den gungande känslan av att något inte är som man trodde att man visste att det var.

Om det inte gick att lita på hennes mamma, som älskade henne tvångsmässigt – och det gick inte – vad kunde hon då lita på?

En barnförbjuden tanke. Antagligen var det första gången hon fingrade på den.

Frågan formulerade hon först långt senare.

△

Efter skolan, om hon inte gjorde något särskilt, gick hon tvärs över gården och ringde på hos Anna. De lekte att de var fattiga och att deras föräldrar var döda.

De turades om att bli bortrövade.

△

Lägenheten hon bodde i tills hon var nitton ligger på bottenplanet av ett hyreshus med tre våningar. Då var det vitt, nu är det mjukt gult. Tillsammans med två andra trevåningshus bildar det en hästsko. I mitten en stor gård. Där är ett par lönnträd, där är en poppel. En sträng av almar. Där är lekplatsen, nu målad i klara, starka färger; och där är gräsplanen, genomskuren av upptrampade leder, genvägar till jobb och skola och så vidare.

För tusen år sedan var det hemma. Nu är det en punkt på vägen från hennes nuvarande bostad till hennes nuvarande jobb. Hon går förbi så gott som varje dag. De som bor där har bytt ut persiennerna i fönstren. Det ger ett mer enhetligt intryck. När hon bodde där hade de olika färger. I hennes rum var de röda. Om morgonen gjorde de ljuset varmt. När hon vaknade var det som om solen, het och somrig, pressade mot glaset. Också när det var mulet. Och när det var höst.

Hon går förbi nästan varje dag och hon känner inget.

Det är som när hon känner lukten av ny plast. Inget.

Det som en gång var centrum är nu en punkt bland andra punkter. Gamla saker byts mot nya saker. Till slut betyder det som en gång betydde något inte någonting. Och snart kommer det som betyder något inte betyda någonting.

Det är inte dåligt.

Det är bara i övergångarna det är sorgligt. När det en gång blivit vardag minns hon kanske att det var smärtsamt, men hon känner inte längre hur det kändes.

△

Hem var dit hemmanyckeln gick.

Inte för att hon tänkte på det.

Så var det och det bara var så.

△

Hon läser att unga och mellanunga är mer deprimerade idag än tidigare. Hon läser att det beror på att de har för högt ställda förväntningar.

De flesta har inte förmågan, lyckan eller möjligheten att göra något av sina högt ställda förväntningar, så de blir deprimerade.

Det kan nog vara sant.

Om de kunde falla till ro med att leva mindre ambitiösa, mer kompetenta, liv, skulle resultaträkningen vara en annan.

Det var när hon förstod att det inte fanns något som hindrade livet från att bli stort och tomt och ensamt som hon började vara glad över att det inte alltid var det.

Då hade hon med sig mycket att vara glad över.

Över det som bara är, och det som hon inte behöver vara ledsen för.

△

När hon växte ur sitt första hem och flyttade till sin första egna bostad var det många saker som slutade bara vara. Det som varit självklart var inte självklart längre.

Efter att det första ruset av självsvåldighet lagt sig, var hon själv med bruset av sina tankar.

Så blev ensamhet en faktor.

Hon hade känt sig ensam tidigare, sådär i allmänhet, men ensamheten blev extra verklig när hon faktiskt var ensam.

Och stor på ett helt nytt sätt. Igen.

Det var inget hon hade kunnat göra åt den saken.

Det är det fortfarande inte.

Och ändå var det inte så länge sedan, åtminstone känns det inte som så länge sedan, hon vaggade från byxben till bordsben till stolsben. I blöjor, med rumpan oproportionerligt stor, en ostadig och baktung människohumla, utan ansvar ens för sig själv.

Hon har egentligen inget minne av det där, men det kan inte ha varit så länge sedan.

△

Hon längtar inte tillbaka. Hon vet att det inte var bättre förr. Hon bara visste mindre.

Det är vad hon kan sakna: att inte veta så mycket. Och tro att allt ska hända. Och hoppas.

△

Det händer fortfarande att hon hoppas.

Det är inte alltid bra.

En tid hoppas hon att hem är en person.

Det visar sig naturligtvis vara ett misstag.

Naturligtvis för sent.

Men mitt i allt nu är det inte lätt att veta vad som kommer vara rätt sen.

Så är det och det bara är så.